

Historia Klubu Sportowego Kuźnia Ustroń, opracował Mateusz Żebrowski

W 1922 r. powstało w Ustroniu Towarzystwo Sportowe „Ustronia”, znane także pod nazwą Klub Sportowy „Ustronia”. Była to jedna z najważniejszych organizacji sportowych, działających w Ustroniu w okresie międzywojennym. Skupiała ona w swoich szeregach najbardziej wpływowych i przedsiębiorczych mieszkańców naszej miejscowości, zaliczanych w tamtych czasach do miejscowych elit społecznych.

We władzach Towarzystwa Sportowego Ustronia zasiadali m.in. kupiec Hubert Machanek, urzędnicy z Państwowego Tartaku Mieczysław Kozłowski i Jerzy Glaser, właściciel drukarni Adam Wałach, mistrz malarski Leon Demel, lekarz uzdrowiskowy- dr Władysław Bruk-Stonawski, a także inni znani powszechnie ustroniacy jak np. Franciszek Stec, Jan Mindler, Józef Piszkiwicz.[1]

Już w pierwszych latach istnienia tejże organizacji, członkowie Zarządu Towarzystwa Sportowego „Ustronia” przyjęli zasadę, że poważne treningi sportowe i wynikające z nich później sukcesy wymagają wsparcia finansowego i subwencji wpływowych środowisk

i instytucji. Dlatego z powodzeniem występowali o dotacje, m.in. do firmy Brevillier i Ska.

& A. Urbana Synowie, a także do Towarzystwa Miłośników Ustronia oraz Urzędu Gminnego.[2]

Towarzystwo Sportowe „Ustronia” posiadało liczne sekcje jednak chlubą była sekcja piłki nożnej, która w okresie międzywojennym mogła poszczycić się wieloma sukcesami. Jeden ze swoich pierwszych meczów ustrońska drużyna rozegrała 21 V 1923 r. na boisku

w Trzyńcu. Jej przeciwnikami była wtedy sekcja piłki nożnej miejscowego Stowarzyszenia „Siła”.

Drużynę TS „Ustronia” zasilili wtedy piłkarze „Siły” w Ustroniu- Ludwik Lipowczan, Józef Tomiczek i Ernest Drobczyński. Mecz ten zakończył się wynikiem 3:0 dla przeciwnika-„Siły” z Trzyńca. Sukcesy ustrońskiej drużyny przysły później. W latach 1937-1939

w śląskiej A-klasie odnosiła zwycięstwo nad BBSV Bielsko, DSK Cieszyn, a także grając

z Żydowskim Klubem Sportowym „Hakoah” z Wiednia. Towarzystwo Sportowe „Ustronia” było także właścicielem boiska, wybudowanego w 1933 r. poniżej basenu kąpielowego.

Wraz z rozpoczęciem II wojny światowej wszystkie ustrońskie kluby, towarzystwa

i inne organizacje sportowe zawiesiły swoją działalność. Zaprzeszono urządzać imprezy sportowe.

Po zakończeniu II wojny światowej sport stał się jednym z głównych przedmiotów zainteresowania zrzeszeń młodzieżowych, organizacji i instytucji, ściśle związanych

z zakładami pracy. W niespełna miesiąc po wojnie, w czerwcu 1945 r., grupa działaczy sportowych, związanych bezpośrednio z miejscową fabryką powołała Fabryczny Klub Sportowy „Ustroń” (FKS „Ustroń”). Klub ten stał się kontynuatorem przedwojennej tradycji Towarzystwa Sportowego

„Ustronia”, a dotował go zakład opiekuńczy „Kuźnia Ustroń”. Jego pierwszym prezesem został

dyrektor Kuźni inż. Jan Jarocki, a sekretarzem- Henryk Lupinek. Zarząd tworzyli kierownicy i

kapitanowie poszczególnych sekcji: Paweł Szczepański, Józef Holeksa, Paweł Gogółka, Władysław Kluzik, Jerzy Małysz, Mirosław Sadlik i Jan Legierski. Wtedy to około 1 000 pracowników załogi Kuźni, dzięki staraniom zarządu, a głównie Pawła Gogółki i Waltera Kojmy, dobrowolnie opodatkowało się na rzecz własnego klubu.[3]

Z chwilą powstania, w pionie Związku Zawodowego Metalowców, Zrzeszenia Sportowego „Stal”,

nastąpiła kolejna zmiana organizacji ustrońskiego sportu. Na przełomie 1948 i 1949 r. FKS „Ustroń”

zmienił nazwę na Koło Sportowe Nr 2 Zrzeszenia Sportowego „Stal”. Natomiast, w 1957 r., Koło

Sportowe „Stal” uzyskało osobowość prawną i przyjęło nazwę aktualną do dziś- Klub Sportowy

„Kuźnia” (KS „Kuźnia”). W drugiej połowie lat 40. ta organizacja sportowa posiadała 5 sekcji: piłki

nożnej, narciarską, tenisa ziemnego, piłki siatkowej i tenisa stołowego.[4]

Największą z nich była sekcja piłki nożnej. Jej początki sięgają wiosny 1946 r., kiedy to przy Związku Walki Młodych powstała drużyna piłki nożnej pod nazwą „Zryw”, która brała udział tylko w przyjacielskich spotkaniach z podobnymi sekcjami powiatu cieszyńskiego. Sekcja piłki nożnej swoje pierwsze mecze, na które przychodziło wtedy około 2 000 kibiców, rozgrywała z czołowymi drużynami pierwszej ligi: Ruchem Chorzów, Cracovią Kraków, Polonią Bytom, BKS BBTS Bielsko- Biała, Cieszyn i Ostrawa.[5] Wsparcia finansowego udzielał jej w miarę możliwości Związek Młodzieży Polskiej. Jej pierwszym prezesem był dr Zygmunt Lysogórski. Głównymi działaczami tej sekcji byli wtedy: Paweł Szczepański, Walter Kojma, Henryk Lupinek, Rudolf Małysz, Paweł Molin, Władysław Kluzik, Jerzy Małysz, Mirosław Sadlik, Stanisław Grudzień i Józef Stec.

Skład drużyny piłkarskiej Kuźni z 1946 r. tworzyli: Mirosław Sadlik, Jerzy Małysz, Śliwiński, Stanisław Latocha, Jan Zawada, A. Hajek, J. Podzorski, Rudolf Małysz, Paweł Paszcza, F. Zawada, Adam Wałach i T. Greń.[6] Boisko drużyny znajdowało się na terenie obecnej Szkoły Podstawowej Nr 1, obok tzw. „Wielkich Domów”. Na początku lat 50. Klub Sportowy przystąpił do budowy stadionu sportowego na terenach wyeksploatowanego żwirowiska wykupionych od prywatnych właścicieli Kozła i Pletnickiego między torami PKP i wałem rzeki Wisły. Prace przy budowie stadionu wykonywano ręcznie w czynnym społecznym członków klubu, młodzieży i sympatyków sportu. Jako materiału do wykonania płyty boiska użyto żwiru z Wisły i ziemi p bagrowanym stawie koło Kuźni. Budowę stadionu ukończono w 1953 r., wraz z bieżnią i kompletem urządzeń lekkoatletycznych oraz otwartą trybuną. Stadion oddano do użytku w 1954 r.[7]

W 1953 r. Kuźnia wzięła w wieczystą dzierżawę od Prezydium Miejskiej Rady Narodowej basen kąpielowy. Po wyremontowaniu całości tego urządzenia sportowego utworzono w budynku basen, świetlicę oraz sekretariat klubu sportowego. W pozostałych pomieszczeniach, przewidzianych do podnajmu dla zawodników innych klubów przybywających do Ustronia na różne obozy i imprezy sportowe, zainstalowano centralne ogrzewanie i natryski dla użytkowników, tam również znalazł miejsce magazyn sprzętu sportowego. Przy basenie klub posiadał 3 korty tenisowe, służące nie tylko do wyczynowego uprawiania tenisa, ale również do celów rekreacyjnych dla pracowników zakładu i wczasowiczów. W 1955 r. KS „Stal” stał się gospodarzem przystani kajakowej.[8]

Wszystkie te obiekty sportowe, jak również dwa stoki slalomowe- pod Równicą i na Jelenicy- przynosiły klubowi znaczące dochody. W latach 40 i 50. „Kuznia” posiadała większość obiektów sportowych na terenie Ustronia. Z jej inicjatywy przebudowano stare zakładowe garaże na salę gimnastyczną, mieszczącą się obecnie przy ul. Daszyńskiego 30.

W 1954 r. zespół piłkarzy Kuźni zdobył mistrzostwo klasy B okręgu katowickiego i awansował do śląskiej A klasy. Jego rywalami były wtedy drużyny: Baildonu Katowice, Walcowni Czechowice, BKS Kostuchna i BBTS Bielsko oraz Piasta Cieszyn. Pomimo tej bardzo trudnej rywalizacji drużyna Kuźni zajmowała wtedy II miejsce w tabeli.

Podstawowymi piłkarzami z tego okresu byli: Gustaw, Józef i Jan Gomola, Paweł Paszcza, Robert i Mirosław Sadlik, Wilibard Selzer, Jan Bujok, Władysław Troszok, Jan Żertka, Aleksander Palowicz, Edward Czyż, Bernard Mróz, Tadeusz Kaczmarek i Erwin Niemiec. Na przełomie lat 50 i 60.

kierownikiem i opiekunem sekcji piłki nożnej przy Kuźni Ustroń był Leon Madzia. Sam wspomina tamte czasy następująco:”(…)Musiałem dbać

o zawodników, żeby mieli odpowiednie wyposażenie. Sporządzałem zapotrzebowanie na sprzęt i ubiór zawodników, a potem udawałem się do głównego księgowego Pawła Gogółki. To on decydował o funduszach na ten cel.(…) Mieliliśmy też częste kontakty z drużyną z Trzyńca, gdzie chętnie wyjeżdżaliśmy na mecze. Wyjazdy zagraniczne były wówczas ograniczone,

więc musieliśmy uzyskać od drużyny zaproszenie, a potem oni z kolei przyjeżdżali do nas.”[9]
Pod koniec lat 50. Kuźnia posiadała dwie drużyny piłkarskie seniorów: w klasie A i w Klasie B w podokręgu bielskim. W tym czasie wyróżniali się tacy piłkarze jak: Edward Czyż, Mirosław i Robert Sadlikowie i Jan Gomola.[10] W 1957 r. drużyna KS „Kuźnia” znajdowała się na III miejscu w A-klasie, wygrywając większość rozgrywek. Najlepszymi bramkarzami byli w tym okresie: Aleksander Palowicz, a po nim bracia Gomolowie- Gustaw, Józef i Jan, który w roku 1964 odszedł do drużyny Mistrza Polski- Górnika Zabrze i w 1965 r. decyzją PZPN powołany został do kadry olimpijskiej na mecz w Meksyku.[11]

W latach 60. sekcja piłkarska KS „Kuźnia” skupiała trampkarzy, juniorów i seniorów. Wychowawcą seniorów i młodzieży zarazem były bramkarz Aleksander Palowicz. W tym okresie czasu sekcja piłki nożnej Kuźni skupiała od 60 do 80 członków. W połowie lat 60. drużyna ta grała w A klasie w następującym składzie: J. Cichy, B. Sieradzki, K. Madzia, J. Pękała, R. Glajc, E. Goryczka, J. Kaczmarek, J. Gluza, E. Zajdel, S. Odehnał, S. Puchała, C. Siejka i S. Kaczmarek. Kierownikiem zespołu był Jan Cholewa, a trenerem, od 1963 r.. Aleksander Palowicz.[12] W styczniu 1966 r., na dorocznym Walnym Zgromadzeniu Podokręgu Bielskiego Piłkarzy Podbeskidzia, ustrońska Kuźnia, występująca w klasie A, otrzymała puchar Fair Play. Pod koniec 1965 r., trener A. Palowicz podjął się pracy szkoleniowej z juniorami, natomiast trenerem drużyny piłkarzy Kuźni został Adam Janiszewski- dotychczasowy opiekun Cukrownika Chybie. Około 1970 r. do grona ustrońskich trenerów dołączył Wilibard Selzer. [13]

W opisywanym okresie czasu sekcja piłki nożnej KS „Kuźnia” rozgrywała po kilkanaście meczów w rundzie wiosennej i jesiennej z wieloma drużynami ligi okręgowej, m.in. Górnikiem Czechowice, Olimpią Goleiszów, Włókniarzem Bielsko, Startem Wisła, Stalą Cieszyn, Beskidem Bielsko, Pomowcem Bestwina, Beskidem Skoczów, Iskrą Pszczyna, Cukrownikiem Chybie. Latem 1966 r. 26 letni napastnik ustrońskiej Kuźni Stanisław Puchała został królem strzelców, zdobywając w mistrzostwach klasy A. W 1965 r. Kuźnia podejmowała u siebie A klasowy zespół z Czechosłowacji- Spartaka Karwina. W tym przyjacielskim meczu gospodarze z Ustronia wygrali z drużyną Spartaka 5-1.[14]

Na początku lat 70. skład drużyny piłkarskiej Klubu Sportowego „Kuznia” przedstawiał się następująco: Władysław Dudek, Piotr Trocha, Władysław Górniok, Adam Śliwka, Jerzy Capiński, Jan Burian, Jan Kocjan, Otto Leśniak, Józef Cieślar(kierownik drużyny), Andrzej Szpak, Józef Ciemała, Leszek Kotwica, Tadeusz Cholewa, Ludwik Skutnik, Jan Wałęska, Tadeusz Szpak, Aleskander Palowicz(trener). Treningi odbywały się 2,3 razy w tygodniu. Zespół plasował się w czołówce ligi okręgowej. W opisywanym czasie drużyna jeździła na mecze na Śląsk, a także do Skoczowa i Cieszyna. Obozy kondycyjne odbywały się corocznie w lipcu w zakładowym ośrodku wypoczynkowym w Ustroniu Morskim.[15]

Po powstaniu województwa bielskiego największemu klubowi sportowemu w Ustroniu- KS „Kuźnia” Ustroń patronowała nadal miejscowa Kuźnia, będąca wówczas częścią Zakładów Kuźniczych FSM. W okresie tym w Ustroniu nie stawiano na sport wyczynowy na wysokim poziomie. W planach centralnych miasto miało być miejscowością o profilu rekreacyjnym, co związane było z budową potężnego uzdrowiska na Zawodziu. Dlatego stosowano coś na wzór półzawodostwa, kiedy to np. piłkarze Kuźni byli zatrudniani w Zakładach Kuźniczych, a na treningi zwalniano ich z pracy. Mogli liczyć też na pomoc przy załatwianiu skierowania na wczasy, czy nawet mieszkania. Jak wspomina ówczesny piłkarz Tadeusz Cholewa: „Był okres, że trenowaliśmy po pracy 2-3 razy w tygodniu. W latach 70. byliśmy zwalniani z zakładu pracy na treningi cztery razy w tygodniu od godz. 10, a potem od godziny 12. Przez wiele lat plasowaliśmy się w czołówce ligi okręgowej, ale jak następowała możliwość awansu, to zwykle brak było funduszy na działalność w wyższej lidze.”[16]

W latach 70. KS „Kuznia” posiadał już bazę sportową z bieżnią, boiskiem piłkarskim, salą gimnastyczną, kortami tenisowymi i basenem kąpielowym, a klubem kierował zarząd wybrany na walnym zebraniu 12 IV 1973 r. W skład zarządu wchodził: prezes-Ludwik Gębarzewski, wiceprezes d.s. sportowych- Roman Brak, wiceprezes d.s. finansowych- Karol Błaszczuk, sekretarz- Wanda Szczepańska, skarbnik- Franciszek Kuczera, zastępca skarbnika- Matylda Czapla oraz członkowie: Renata Dawid, Eugeniusz Latanik, Andrzej Songajło, Józef Stec, Bogusław Suchta. W skład zarządu weszli także kierownicy sekcji klubu: piłki nożnej- Jan Cholewa, tenisa ziemnego- Leon Seman, narciarskiej- Władysław Chwastek.[17]

W 1975 r. z klubu odszedł kierownik sekcji piłki nożnej J. Cholewa, zastąpił go Józef Cieślak. Trenerem drużyny seniorów był Aleksander Palowicz, juniorów Otto Leśniak, a po jego w sierpniu 1975 r.- Rudolf Glajc, trampkarzy Stefan Odechnal, po jego odejściu

w sierpniu 1976 r.- R. Glajc. W drużynie seniorów 1975 r. grali: Śliwka, Andrzej Holli, bracia Kotwiczowie, Glajc, Cieślak, Ciemała, Burian, Tadeusz Cholewa, Górniok, Kocjan, Wołkowicz, Rusin, Trocha, Jan Wałęska, Dutka, Pietruszka, Niemiec. W 1975

r. remontowane było boisko i drużyna rozgrywała mecze w Skoczowie.[18] Pierwsza drużyna w 1975 r. zajęła 5 miejsce w klasie A. W 1977 r. piłkarze awansowali do ligi wojewódzkiej i w związku z tym powstała druga drużyna grająca w C klasie, awansując w 1978 r. do klasy B. Trenerem drugiej drużyny był R. Glajc, drużynę juniorów od 1978 r. trenował Tadeusz Sikora. Gdy rok później R.Glajc zrezygnował z pracy w klubie, zastąpił go Franciszek Pisarek, a z funkcji trenera pierwszej drużyny zrezygnował Aleksander Palowicz, by zająć się trenowaniem trampkarzy. W 1979 r. pierwszą drużynę wzmocnili: Zbigniew Grabarek, Zbigniew Kolański, Leszek Paca, Władysław Juroszek, Janusz Szalbot, Kazimierz Biedrawa, Jan Gabzdyl, Sławomir Rucki. W rozgrywkach ligi wojewódzkiej zajęli 4 miejsce, a 16 VI 1979 r. piłkarze Kuzni wygrali międzynarodowy mecz towarzyski z drużyną Rott-Weiss Wetzlar z RFN.

Na początku lat 80. nastąpiły poważne zmiany w systemie finansowania sportu. Załogi zakładów pracy chciały same decydować o przeznaczaniu funduszy związkowych oraz zakładowego funduszu socjalnego, z którego był w znacznym stopniu finansowany sport klubowy. Odbiło się to na sytuacji finansowej klubów. W 1980 r. zmiana ta została odnotowana w kronice: „Wydarzenia polityczno w kraju w miesiącu lipcu i sierpniu poważnie wpłynęły na całokształt działalności sportu w kraju a przede wszystkim na jej strukturę i możliwość samowystarczalności finansowej. Rok 1980 zakończył się bez specjalnych zakłóceń ponieważ to co klub miał dostawać (pieniądze) to już otrzymał. Rok 1981 rozpoczął się smutną rzeczywistością. Klub stracił 370 tys. zł na skutek wstrzymania dotacji z funduszu zakładowego, wymówienia umowy reklamy, wycofania dotacji ZZMet.

W związku z tym zarząd stanął przed alternatywą: utrzymać wydatki w dotychczasowej wysokości pokrywając niedobór wpływów z posiadanych środków na koncie na początek 1981 r. w wysokości 738 tys. zł i zapewnić w ten sposób istnienie klubu najwyżej na okres półtora roku albo ograniczyć wydatki o 50% i w ten sposób stworzyć możliwość dalszej działalności istniejących sekcji. Takie cięcia wydatków nie znalazły zrozumienia sekcji piłki nożnej i odpowiedzią na to było zbojkotowanie zgrupowania szkoleniowego I drużyny piłki nożnej które miało odbyć się w dniach 9-21 marca 81 r. Dalszym wyrazem niezadowolenia było wystosowanie przez sekcję piłki nożnej do Zarządu klubu, Dyrekcji Zakładów Kuźniczych, NSZZ „Solidarność”, KZ PZPR i Tygodnika „Kronika” pisma zbiorowego, z treści którego wynikało, że członkowie sekcji piłki nożnej nie mogli się pogodzić z działalnością Zarządu Klubu, który nie zaspokaja żądań i potrzeb sekcji. Postawione zarzuty były nie do przyjęcia w wyniku czego w dniu 25 marca 1981 r. prezes klubu złożył rezygnację oraz odpowiedź na artykuł „Kroniki” w rubryce „Rzuty Osobiste” przedstawił obraz stosunków sekcji piłki nożnej. Bezpodstawne

oskarżenia Zarządu spowodowały rezygnację dalszych członków. Zarząd Klubu na zebraniu w dniu 15 kwietnia 1981 r.”[19]

Po stanie wojennym atmosfera w klubie nie była najlepsza. Po rundzie jesiennej 1982 r. drużyna zajmowała ostatnie miejsce w tabeli klasy okręgowej. Nieco pomyślniejsza była wiosna i piłkarze w ostatniej chwili obronili się przed spadkiem do A-klasy, zajmując ostatecznie 12 miejsce. Trenerem ponownie był Aleksander Palowicz. W sekcji panowała niezdrowa atmosfera. Niektórzy piłkarze składali podania o zwolnienie. Odzwierciedleniem tego był artykuł w „Głosie Ziemi Cieszyńskiej” z 1983 r. pt. „Uratować klub”, dotyczący stosunków w „Kuźni” Ustroń. Przed 1981 r. gdy wszystko zależało od patronackiego zakładu, trudno sobie wyobrazić takie zdecydowane wystąpienie w prasie. Tymczasem w 1983 r. zawodnicy i trenerzy: Ludwik Skutnik, Andrzej Szpak, Henryk Cieślar, Tadeusz Cieślar, Tadeusz Cholewa i Jerzy Capiński w wywiadzie dla „Głosu Ziemi Cieszyńskiej” mówili m.in.: „Nieraz chcieliśmy z prezesem Brakiem porozmawiać na tematy obozu czy zawodników, ale on nigdy nie miał dla nas czasu. Leszek Kotwica raz się wychylił i odważył dyskutować i niedługo miał bilet do wojska. Zawodnicy i trenerzy twierdzą, że w Ustroniu odsuwa się obiecujących zawodników od gry, zniechęcając młodzież do sportu: można policzyć; ilu obiecujących zawodników się przez klub za naszych czasów przewinęło i zrezygnowało. W 1981 r. powołano brygady, które dofinansowują klub. Wykonują roboty remontowo - konserwacyjno-budowlane. Nigdy nie było wiadomo, ile pieniędzy z brygad idzie do klubu, ale na pewno dużo. Aby uratować klub, trzeba przeprowadzić wybory. Postawie na ludzi godnych zaufania. Choćby na takich jak trener Palowicz, który jest żyty z klubem na dobre i na złe, a nie na ludzi nie znających się na sporcie.”[20] Artykuł ten spowodował zwołanie nadzwyczajnego zebrania klubu, a do zarzutów ustosunkowały się władze klubu, które zrezygnowały ze swych funkcji w 1981 r. Prezes Ludwik Gembarzewski oraz wiceprezes Brak powiedzieli na zebraniu w 1983 r.: „Skutnik był człowiekiem zawziętym i upartym. Tadeusz Cholewa nigdy nie był z niczego zadowolony. Ostatnie zebranie sprawozdawczo-wyborcze odbyło się 1973 roku. Następne w 1978 i 1980 r. nie odbyły się. Nie doszło do skutków z wiadomych powodów. Najbliższe zebranie zaplanowaliśmy na styczeń 1984 r. Na zebranie sprawozdawczo- wyborcze do klubu przygotowaliśmy kandydatury wspólnie z władzami Zakładów Kuźniczych.”[21]

W 1984 r. prezesem klubu został dyrektor naczelny Zakładów Kuźniczych Józef Kołaczyk. W 1985 r.. po dwunastu latach, doszło do ponownych wyborów zarządu, w którym znaleźli się: prezes- J. Kołaczyk, zastępcy prezesa- Rudolf Krużołek i Korneliusz Kapołka, sekretarz- Krystyna Legierska. Kolejne zebranie sprawozdawczo- wyborcze odbyło się 1989 r. i ponownie prezesem wybrano Józefa Kołaczyka, natomiast wiceprezesami: Józefa Cieślara i R. Krużołka, sekretarzem –K. Legierską, członkami: Bolesława Burego, Rudolfa Czyż, Rudolfa Hinnera, Karola Grelowskiego, Korneliusz Kapołkę, Ryszarda Kozaka, Władysława Kocierza, Edwarda Markuzela, Edwarda Matuszka, Eryka Szulca i Czesława Wrzecionkę.[22]

W 1983 r. Kuźnia zajmowała w lidze okręgowej 13 miejsce, natomiast rok później zajmując ostatnie- 14 miejsce w rozgrywkach, spadła do klasy A. W 1985 r. drużyna zajmowała w A-klasie 2 miejsce, a następnym sezonie zajęła pierwsze miejsce i ponownie awansowała do ligi okręgowej. Trenerem był Franciszek Pisarek, kierownikiem sekcji piłki nożnej Edward Matuszek, opiekunem drużyny Karol Ciupek. Kuźnia grała w następującym składzie: Jarosław Siwiszczak, Piotr Nowak, Marek Matuszek, Henryk Sobczak, Władysław Dudek, Roman Pilch, Leszek Kotwica, Sławomir Rudzki, Jerzy Capiński, Kornel Dziwisz, Janusz Szalbot, Bolesław Bury, Karol Strządała, Karol Pinkas, Tomasz Zakolski, Leszek Broda i Mirosław Białógłowicz. Królem strzelców A-klasy został Janusz Szalbot zdobywając 23 bramki.[23] W kolejnych latach piłkarze Kuźni zajmowali w lidze okręgowej miejsca: 1987-VII, 1988-VI, 1989-VII. Jesienią 1988 r. trenerem został Tadeusz Sikora, a wiosną 1989 r. Rudolf Glajc. Pod

koniec lat 80. klub miał zgłoszonych 600 członków, zarejestrowanych 128 zawodników i 12 zawodniczek w trzech sekcjach: piłki nożnej, judo, i tenisa ziemnego, z czego ok. 90 zawodników trenowało w drużynach trampkarzy, juniorów i seniorów sekcji piłki nożnej.[24]

Sytuacja generalnie zmieniła się w latach 90. Klub miał się utrzymywać sam, Zakłady Kuźnicze przekazały KS „Kuźni” obiekty sportowe. Co prawda nadal wspierały klub, ale coraz skromniej, gdyż powstawały nowe kluby i stowarzyszenia sportowe i one również potrzebowały pieniędzy na swą działalność. W początkowych okresach swego istnienia nowe kluby finansowane były przez swoich założycieli, jednak z czasem to nie wystarczało. Coraz częściej zwracano się do tzw. Sponsorów i samorządów gminnych o pomoc. Tylko od władz klubu, od ich operatywności, skuteczności, zależała możliwość prowadzenia statutowej działalności. Po powstaniu samorządu w 1990 r. sprawami sportu w Urzędzie Miejskim zajmował się Wydział Oświaty, Kultury i Rekreacji, który w 1998 r. zmienił nazwę na Wydział Oświaty, Kultury, Sportu i Turystyki. W latach 90. ustronscy przedsiębiorcy wspomagali kluby, jednakże nie zawsze w sposób ciągły. Byli tacy, którzy przekazywali systematycznie określone w umowach z danym klubem kwoty, ale też i tacy, którzy nie zawsze byli w stanie wywiązać się z tego obowiązku. Sponsorzy najchętniej uczestniczyli w przedsięwzięciach jednorazowych, nie rodzących żadnych skutków na przyszłość. W tej sytuacji podstawowym źródłem finansowania klubów stała się samorządna gmina. O ile w budżecie Ustronia po 1990 r. na sport nie przeznaczano więcej niż 1%, to pomagano klubom, dając np. w dzierżawę niektóre parkingi, jak to miało miejsce w przypadku KS „Kuźnia”. Sport dzieci i młodzieży starano się finansować z funduszy będących w dyspozycji Miejskiej Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych.

W 1990 r. zespół zajął w rozgrywkach 6 miejsce. W tym też roku na boiskach bielskiej ligi okręgowej wprowadzono białe kartki. Zawodnik ukarany białą kartką nie brał przez 10 min. Udziału w grze. W 1991 r. Kuźnia zajęła 6miejsce, a w 1992 miejsce 14 i została zdegradowana do klasy A. Treningi prowadził zawodnik Kornel Dziwisz. Rundę jesienną 1993 r. Kuźnia rozpoczyna w składzie: Grzegorz Piotrowicz, Grzegorz Maryan, Jarosław Ficek, Piotr Popławski, Roman Kaszper, Adam Stańko, Maciej Szatanik, Marek Wodyński, Szymon Pietrzyk, Mirosław Woś, Krystian Wawrzyczek, Artur Podzorski, Tomasz Słonina, Robert Haratyk, Andrzej Bukowczan, Sebastian Cholewa, Artur Adamczyk, Marian Tomszko. Trenerem został Andrzej Czermak, kierownikiem sekcji Edward Matuszek. Ostatecznie rozgrywki sezonu 1993/94 zakończyła na 9miejscu w klasie A. W kolejnym sezonie Kuźnia zajmowała 3miejsce. W sezonie 1994/95 Kuźnia zajęła 3 miejsce, natomiast w rozgrywkach nowego sezonu 1995/96 zespół prowadzony przez trenera Piotra Krupę zajął pierwsze miejsce w rozgrywkach A-klasy i awansował do ligi Okręgowej. W roku 1995 doszło również do wyboru nowego zarządu który stanowili: prezes- Henryk Hojdysz, wiceprezes- Zbigniew Hołbowicz Henryk Zloch, członkowie – Waldemar Michalski, Andrzej Szeja, Rudolf Czyż, Franciszek Legierski, Jarosław Ficek. Gdy w roku 1998 z funkcji prezesa zrezygnował prezes H. Hojdysz, władze klubu postanowiły, że obowiązki prezesa przejmie Zbigniew Hołbowicz. Wówczas Kuźnia była klubem jedno sekcyjnym, mającym tylko drużyny piłki nożnej trampkarzy, juniorów oraz seniorów.

Nowym trenerem „KS Kuźnia Ustron” w sezonie 1996/97 został Tadeusz Cholewa, który wywalczył w pierwszym sezonie, po długiej przerwie w rozgrywkach ligi okręgowej, 12 miejsce. W następnym sezonie zespół prezentował się już znacznie lepiej zajmując 6 miejsce a w sezonie 1998/99 –5 lokatę. W połowie rundy jesiennej zarząd klubu odwołał trenera

Tadeusza Cholewę. Jego obowiązki przejął zawodnik Henryk Sobczak.

Rundę wiosenną 2000 r. Kuźnia rozpoczęła z nowym trenerem Wiesławem Nielabą i ostatecznie zajęła 10 miejsce w tabeli. Runda jesienna w wykonaniu piłkarzy pod wodzą W. Nielaby była najlepszą w historii klubu. W drużynie grali: Henryk Buchalik, Grzegorz Piotrowicz, Robert Marynowski, Andrzej Bukowczan, Wojciech Krupa, Dawid Szpak, Maciej Szatanik, Marcin Marianek, Michał Kotwica, Piotr Popławski, Mirosław Adamus, Mateusz Żebrowski, Mariusz Sałkiewicz, Tomasz Słonina, Roman Płaza, Janusz Szalbot, Mieczysław Sikora, Łukasz Czyż. Po rundzie jesiennej i rozegraniu dwóch spotkaniach rundy rewanżowej Kuźnia miała 7punktów przewagi nad następnym zespołem (Koszarawą Żywiec) i zajęła zdecydowanie 1 miejsce w tabeli. Historyczny awans do IV ligi wydawał się być pewny. Wiosną doszło do konfliktu prezesa z trenerem. Trener Nielaba został odwołany a jego miejsce ponownie objął Piotr Krupa. Kuźnia rozgrywki zakończyła na 2 miejscu, ze stratą 4pkt. Do lidera, Koszarawy Żywiec. W sezonie 2000/2001 mecz zespołu z Ustronia oglądała rekordowa ilość kibiców.

Kolejne zebranie sprawozdawczowyborcze odbyło się jesienią 1999 r.. Dyskutowano głównie nad sposobami zdobywania pieniędzy dla klubu. Podczas zebrania zmieniono także statut klubu z 1951 r. Z powodu konfliktu jaki wynikł w sezonie 2000/01 doszło do rezygnacji większości członków zarządu. W sierpniu 2001 r. odbyło się nadzwyczajne zebranie, na którym wybrano nowy zarząd w składzie: prezes- Andrzej Georg, wiceprezes- Zdzisław Kaczorowski, Adrian Hojdysz, Janusz Janota, Krzysztof Tomaszek, Zbigniew Szczotka, Henryk Zloch. W listopadzie podpisano umowę o sponsorowaniu klubu przez firmy „Inżbud” i „Smakosz”, w związku z tym dokooptowano do zarządu klubu właścicieli firm Pana Ireneusza Sztukę oraz Krzysztofa Wróblewskiego. Klub zmienił dla celów marketingowych nazwę na „Klub Sportowy Kuźnia- Inżbud w Ustroni”.

Po rezygnacji z funkcji prezesa A. Georga, funkcję prezesa objął Zdzisław Kaczorowski. W 2002 r. klub powiększył się o sekcję skoku o tyczce, a w 2003 r. o sekcję narciarską i sekcję snowboardu, której trenerem został Krzysztof Cimek. 2004 r. Kuźnia została wpisana do krajowego rejestru Sądowego.

W październiku 2001 r. nowym trenerem został Tadeusz Margoł, jednak nie obejmował tej funkcji długo bo już na wiosnę drużyna rozpoczęła rozgrywki z grającym trenerem Dariuszem Halamą i zajęła 4 miejsce sezonie 2001/02. W kolejnym sezonie zespół znowu miał nowego trenera, Zbigniewa Janiszewskiego, który za cel stawiał awans z zespołem do IV ligi jednak i tym razem zabrakło szczęścia i zespół ukończył rozgrywki na 3 miejscu. Rok 2000, w którym to piłkarze Kuźni byli bliscy osiągnięcia awansu do IV ligi, rozbudził wielkie emocje zarówno u działaczy jak i kibiców, którzy przez kolejne sezony wierzyli w to, że upragniony awans jest w zasięgu ręki. Kiedy okres ten minął pojawiły się pierwsze problemy. Zespół pod wodzą grającego trenera Grzegorza Wiśki zajęł 9 miejsce w sezonie 2004/05. 21 sierpnia 2005 r. odbyło się walne zebranie poprzedzone burzliwymi przygotowaniem, w tym zebraniem sprawozdawczym w lipcu 2005 r. Zarządowi i prezesowi zarzucano niegospodarność i niewłaściwe gospodarowanie funduszami klubu. Wybrano nowy zarząd w składzie: prezes- Jacek Hyrnik, wiceprezesi- Adrian Hojdysz i Zbigniew Szczotka, członkowie- Mirosław Staniek, Piotr Juraszek, Karol Chraścina, Zdzisław Brachaczek. Na zebraniu podnoszono sprawę połączenia „KS Kuźni Ustroń” z „KS Nierodzim”.

Po okresie zawirowań związanych z klubem i jego działaczami, „KS Kuźnia” wyszedł na prostą, funkcjonuje sprawnie, występuje w rozgrywkach ligi okręgowej gdzie co sezon plasuje się w czołówce ligi okręgowej. Zespół od wiosny 2006 r. prowadzi trener Krzysztof Sornat, kierownikiem zespołu, nieprzerwanie od 10 lat jest Marian Żebrowski, zespół występuje w następującym składzie: Paweł Sztefek, Grzegorz Piotrowicz, Krzysztof Głębek, Stefan Chrapek, Mateusz Żebrowski, Tomasz Jaworski, Rafał Podzorski, Tomasz Nowak, Robert Żebrowski, Graczyk Tomasz, Jacek Juroszek, Marcin Marianek, Dawid Szpak, Krzysztof Wisęłka, Daniel Ciemała, Damian Madzia, Michał Nawrat, Sebastian Juroszek, Samuel Dziadek, Czyż Dariusz, Przemysław Piekarczyk, Robert Haratyk, Łukasz Tomala, Tomasz Koźdoń, Maciek Wasilewski oraz Wojciech Padło.

Zespół pod wodzą trener Sornata w sezonie 2005/06 zajął 5 miejsce w tabeli a w roku następnym miejsce 6. W klubie dobrze funkcjonuje praca z młodzieżą. Łącznie do rozgrywek jest zgłoszonych 5 grup: Juniorów starszych, Juniorów młodszych, Trampkarz starszych, Trampkarzy młodszych oraz grupa Młodzików. W sumie w klubie, w sekcji piłki nożnej, jest zgłoszonych 80 zawodników.

[1] K. Nowak, Wybór źródeł do dziejów Ustronia, Cieszyn-Ustroń 1998, s.108

[2] Idzi Panic, 700 lat Ustronia 1305-2005, Ustroń 2005, s.420

[3] L. Szkaradnik, Wspomnienia pracowników Kuźni Ustroń, Ustroń 2004, s.240

[4] J. Chlebowski, Dwa wieki Kuźni Ustroń, Katowice 1972, s. 238

[5] J. Chlebowski, Dwa wieki Kuźni Ustroń, Katowice 1972, s.261

[6] J. Chlebowski, Dwa wieki Kuźni Ustroń, Katowice 1972, s. 242

[7] L. Szkaradnik, Wspomnienia pracowników Kuźni Ustroń, Ustroń 2004, s.240

[8] L. Szkaradnik, Wspomnienia pracowników Kuźni Ustroń, Ustroń 2004, s.213

[9] L. Szkaradnik, Wspomnienia pracowników Kuźni Ustroń, Ustroń 2004, s.183

[10] L. Szkaradnik, Wspomnienia pracowników Kuźni Ustroń, Ustroń 2004, s. 241

[11] Gomola w kadrze olimpijskiej. Głos Ziemi Cieszyńskiej, nr 12/1965, s.7

[12] Piłkarze inaugurują wiosenną rundę, Głos Ziemi Cieszyńskiej, nr 12/1965, s.7

[13] J. Wykrota, Kuznia Ustroń: narciarstwo i tenis. Trybuna Robotnicza, nr 191/1973

[14] Z notatnika reportera, Głos Ziemi Cieszyńskiej, nr 27/1966, s.7

[15] L. Szkaradnik, Wspomnienia pracowników Kuźni Ustroń, Ustroń 2002, s.20

[16] L. Szkaradnik, Wspomnienia pracowników Kuźni Ustroń, Ustroń 2002, s.21

[17] Protokół Walnego Zebrania z 1984 r.

[18] Runda rewanżowa, Głos Ziemi Cieszyńskiej, nr 13 z 1-7 IV 1975

[19] Protokół Walnego Zebrania z 1984 r.

[20] „Uratować klub” Głos Ziemi Cieszyńskiej, nr 50 z 16-22 XII 1983

[21] Protokół Walnego Zebrania z 1984 r.

[22] Protokół Walnego Zebrania z 1990 r.

[23] Kuznia w „okręgówce” , Głos Ziemi Cieszyńskiej, nr 25 z20-26 1986

[24] Protokół Walnego Zebrania z 1990 r.